

Jørgen Pedersen: Fra et af de første Aar, da jeg som Bladmand var kommen i Forhold til Politik, erindrer jeg en Artikel af I. A. Hansen i „Almuevennen“, hvori han meget stærkt advarede sine politiske Meningsfæller mod at indrette deres Optræden efter den Tankegang, der har fundet sit Udtryk i Talemaaden: Man maa tage, hvad man kan faa. Han hævdede, at indrettede man sin Optræden saaledes, vilde man aldrig naa til hele Resultater, og de Resultater, man fik, vilde staa som en Hindring for at tage Sagen op igen og føre den til virkelige Fremskridt. Nej, man skulde stille sine Krav — naturligvis sine berettigede og retfærdige Krav — og saa holde fast paa dem, indtil Modparten gav Køb. Jeg syntes, det var meget forstandig Tale, og det er det vist ogsaa i al Almindelighed; men der gives jo Tilfælde, hvor denne Regel ikke absolut kan følges. For at den skal kunne anbefales, maa den Sag, man har med at gøre, være af den Beskaffenhed, at den kan taale Udsættelse, at man kan taale at vente, og tillige, at hvis man venter, der da er rimelig Udsigt til, at man kan opnaa noget væsentligt bedre end det, man har. Og dersom jeg anvender dette paa den foreliggende Sag og Landstingets Stilling dertil, tror jeg, man vil erkende, at som Sagen foreligger nu for os, er ingen af disse Betingelser til Stede. Jeg tror, at alle vi, der ville et positivt Forsvar, maa være paa det rene med, at den Sag taaler ikke Udsættelse. Den har været udsat og har ventet længe nok, men der kan imellem os heller ikke være nogen Tvivl om, at hvis vi desuagtet vente, vil Resultatet ikke blive, at vi i den nærmeste Tid have Udsigt til at faa noget bedre. Men Resultatet vil blive, at de Vilkaar, vi have for Øjeblikket, ville blive ringere, meget ringere. Jeg tror derfor, at det høje Ting gør ret i ved denne Lejlighed i nogen Maade at indrette sin Optræden i Overensstemmelse med det, at man bør tage, hvad man kan faa. Og det, man kan faa, er jo ikke lidt. Den højtærede Forsvarsminister har jo gjort Rede for de Fordele, som denne Ordning bringer for Hærens Vedkommende, og jeg skal ikke repetere det. Jeg er beredt paa, at der vil blive gjort Indvendinger mod

en Del af disse Betragtninger, og jeg tør ikke sige, at alle disse Indvendinger vilde være uberettigede. Men jeg mener dog, at man maa erkende, at ved det, som foreligger, sker der virkelig for Hærens Vedkommende betydelige Fremskridt baade i Retning af Styrkelse af den og i Retning af at bringe den i en saadan Orden, at den, naar Faren kommer, kan være kampberedt og kan komme paa de Steder, hvor Faren for en Neutralitetskrænkelse her i Landet er størst, at den faar langt bedre Betingelser derfor end efter den nuværende Ordning. Dertil komme de betydelige Summer, som blive anvendte til Styrkelse af Kystforsvaret, først og fremmest til Styrkelse af Københavns Søbefæstning. Jeg anser denne Bevilling for at være saa vigtig, at jeg vil sige, at selv om det kun drejede sig om den, vilde man være nødt til at bringe store Ofre for at faa Sagen igennem. Thi det er en absolut Nødvendighed, at København faar en Sikring paa Søsiden, der bedre end den nuværende er i Stand til at afvende det, jeg anser for den største Fare under en Neutralitetskrænkelse. Der er nogle, der ville sige, at vel er det Fremskridt, og vel er det ret betydeligt, der bydes, men det er ikke nok, og dem, der tale saaledes, vil jeg bede erindre, hvordan Stillingen er i det andet Ting. Stillingen i det andet Ting er den, at der er et Mindretal, der slet intet Forsvar vil have. Der er et andet Mindretal, som vel vil have noget, der er et Forsvar af Navn, men noget, som i Virkeligheden ikke skal være indrettet til andet end til at gøre Polititjeneste, som ikke kan tage noget virkeligt Forsvar op og heller ikke er bestemt dertil. Og endelig er der et tredje Mindretal, som vel har kunnet gaa med til det, der her foreligger, men hvis Interesse for denne Sag dog ikke synes at være varmere, end at dette Mindretal kunde gøre sig fortrolig med den Tanke, at kunde man ikke faa en særlig Fordring gennemført i Forbindelse med denne Sag, saa kunde man ogsaa finde sig i, at Sagen faldt. Saadan er Stillingen, og det maa man regne med. Nu vil man jo sige, som der allerede er sagt: Ja, det kan alt sammen være godt, og det er betydeligt, der bydes, og det, der bydes, maa man tage, men der er tillige knyttet en Betingelse